

SRLF
URL

5
139
238

UNDIVIDED WHITE SOUTH
AFRICA.



*The Ideal Union and how it may
be achieved.*

University of California
Southern Regional
Library Facility

BY

GYS. R. HOFMEYR, C.M.G.,
CLERK OF THE HOUSE OF ASSEMBLY



AN UNDIVIDED WHITE SOUTH AFRICA.

*The Ideal Union and how it may
be achieved.*

BY

GYS. R. HOFMEYR, C.M.G.,
CLERK OF THE HOUSE OF ASSEMBLY.

AN UNDIVIDED WHITE ZEPHYRUS

AMERICA

Published by the White Zephyrus Club, 1913

Copyright 1913

Printed and Published by the
White Zephyrus Club, 1913

FOREWORD.

No topic can appeal more forcibly to an individual than that of the future welfare of his country, nor is there any subject which can more persistently engage his attention. Having bestowed much thought on the attitude of the adult of to-day, and as to the line of action which may reasonably be calculated to contribute the more quickly to the attainment of a happy, contented and united white South Africa, I submit the following suggestions, with the earnest hope that good may result from a consideration and discussion of the plan of procedure for achieving that end. These suggestions have been placed, in the first instance, before several public men of standing who are unassociated with active party politics, and their reception of the proposal has encouraged me to lay it, by means of this brochure, before the general public. A great advance step would immediately be made if school authorities throughout the Union could see their way clear to place, by way of definite resolution, their stamp of approval upon the scheme. At the same time, all parents and other citizens of the Union are invited to a very careful perusal of this little pamphlet.

It need scarcely be added that the scheme herein outlined and pleaded for is entirely divorced from political questions.

Criticism of the proposal and suggestions for effectively carrying it out will be gratefully received by the writer.

The commendation from a few supporters of the scheme published hereunder speaks for itself.

GYS. R. HOFMEYR,
Clerk of the House of Assembly.

Assembly Chambers,
Cape Town,
September, 1916.

8222872

Digitized by the Internet Archive
in 2007 with funding from
Microsoft Corporation

LETTERS OF COMMENDATION.

Cape Town,

11th September, 1916.

Dear Sir and Friend,

The manuscript containing your Draft Constitution, the object of which is the attainment—especially by means of the rising generation—of an “Undivided White South Africa,” I have read with interest and full agreement.

What you propose therein is to carry out the principle upon which the “South Africa Act” is based, by realising its ideal.

All efforts to that end are deserving the support of every Africander who loves his country.

Time will prove whether in future it will appear practicable to weld these two races into one.

In the meantime it should be our aim to unite those two white races as one nation—one South African Nation in the best and fullest sense of the word. The best way, to my mind, to carry this into effect, will be by tightening the bonds of brotherly love. For “where love dwells the Lord commands His blessing,” and as this is the main object of your scheme, I am prepared, to the best of my ability, to assist in furthering your patriotic work.

Sincerely yours,

F. W. REITZ,

President of the Senate.

G. R. Hofmeyr, Esq., C.M.G.,

Clerk of the House of Assembly.

Caledon,

18th September, 1916.

Dear Mr. Hofmeyr,

I am extremely glad that you have decided to publish your scheme for the formation of a Bond of Union of the Youth of South Africa. When you submitted your draft sketch last January for my perusal I was deeply impressed with the nobility of the ideal you so courageously set out to translate into a tangible factor and force in our national life; and now that you have matured your conception, I am only too pleased to assure you of my personal sympathy and active support in furtherance of the lofty object it is designed to attain. The sentiments actuating you must find a responsive chord in the hearts of all who regard South Africa as their home, and I feel sure that the project has only to be launched to be a success. It is absolutely essential that steps should be taken for the attainment of this noble ideal, and I think the constitution and machinery you outline are admirable and will form a secure foundation upon which to work. It is clear that you have given deep and anxious thought to a matter that has for a long time perturbed the minds of all thinking men and women whose common aim and aspiration is the welfare, materially, socially and otherwise, of South Africa. It suggests to my mind the erection of a dyke or strong bulwark against an insidious, but ever-encroaching, tide, bringing elements of discord, distrust and disunion into our civil, political, domestic and religious life. I think with you that the solution of this pressing problem can best be reached by inspanning the children; they will become the concentrated force to draw our sorely strained vehicle out of the meandering path of danger and difficulty on to the straight and safe road of brotherhood and amity.

With very best wishes for the success of your well-conceived and, I am sure, practical scheme,

Yours sincerely,

C. JOEL KRIGE,

Speaker of the House of Assembly.

G. R. Hofmeyr, Esq., C.M.G.,

Clerk of the House of Assembly.

Department of Public Education,
Cape Town,

16th September, 1916.

Dear Mr. Hofmeyr,

I thank you for the opportunity of reading your pamphlet on the "Bond of Union of the Youth of South Africa."

"Onbekend maakt onbemind." I am convinced that where there is a lack of common spirit of South African nationality it is due mainly to ignorance on the part of members of one or other section of the community of the history, the sentiments and the life generally of the other. You recognise the danger that there is to the State in permitting sectional isolation, and seek to bring about a growing appreciation by children and young people of the character and work of those of their fellow-citizens who speak the other language. Any endeavour such as the present to take practical action in this direction deserves support.

The details of your scheme will doubtless evoke healthful and helpful criticism; but even if you had done no more than earnestly to direct the attention of all who are really concerned in the welfare of our children to the need of mutual respect and confidence as a requisite to the sound growth of national life and character your work would be of high value.

I very heartily trust that your aims may be realised.

With kind regards;

Yours very sincerely,

CHARLES MURRAY,

*Acting Superintendent-General of Education,
Cape Province.*

G. R. Hofmeyr, Esq., C.M.G.,
House of Assembly,
Cape Town.

Education Department, Natal,
Pietermaritzburg,
September 13th, 1916.

Any agency that works in the direction of improving the relationship between the two great white races of South Africa is worthy of every encouragement and support. The little brochure prepared by Mr. Gys. R. Hofmeyr, C.M.G., Clerk of the House of Assembly, comes under this category, and it gives me much pleasure to recommend its careful perusal by every true South African.

C. J. MUDIE,

Superintendent of Education, Natal.

The Transvaal Education Department,
Pretoria,

13th September, 1916.

Dear Mr. Hofmeyr,

The Bond of Union aims at unity among the people of South Africa and at the removal of the causes of racial animosity and strife—objects which commend it to everyone who has the welfare of South Africa at heart.

Yours faithfully,

J. E. ADAMSON,

Director of Education, Transvaal.

G. R. Hofmeyr, Esq., C.M.G.,
Clerk of the House of Assembly,
Cape Town.

Department of Education,
Bloemfontein, O.F.S.,

19th September, 1916.

Dear Mr. Hofmeyr,

I have perused with very much interest the contents of your pamphlet on the subject of a closer union among the school-going children of European parentage in South Africa.

For a long time I have given the matter of bringing about a better understanding between the two great white races of the Union very earnest consideration, and I am glad to state that I am in full agreement with the scheme proposed by you, feeling, as I do, that education is the most potent factor in solving the many complex problems with which we are constantly confronted. The future citizens of the Union—whatever may be the different elements in our South African nationality—should be taught during the years of their school life to cherish common interests and ideals in respect of their common heritage. As far as possible the schools should be kept out of the arena of political strife and division, and should become the cradle of one great South African nation. The supreme need of the moment, to my mind, is repose and peace—a peace based upon an equitable adjustment of the

various claims that can be made in regard to the elements which go to constitute nationality, such as religion, language rights, traditions and inherited culture.

I sincerely trust that your scheme will meet with the whole-hearted support of every true lover of South Africa, and especially of all such as are directly concerned in the great work of education.

In conclusion, I thank you for the opportunity so kindly afforded me of perusing the contents of your brochure, and wish you every success in connection with the proposed organisation.

I am, yours very truly,

W. J. VILJOEN,

Director of Education.

G. R. Hofmeyr, Esq., C.M.G.,

Clerk of the House of Assembly,

Cape Town.

BOND OF UNION OF THE YOUTH OF SOUTH AFRICA.

This "prospectus," if such it may be termed, for the formation of a Bond of Union of the youth of South Africa, is unique in that it concerns an inexhaustible mine of the richest treasures a country can ever wish to attain.

Before suggesting the actual wording of the application form for shares in this Bond of Union, permit me in a few general remarks to submit a

PLEA FOR ITS PROMOTION.

At the outset, I wish to state that I do not profess to suggest anything revolutionary or even new. All I claim is that by boldly and conscientiously looking facts in the face and by an earnest survey of prevailing conditions, no responsible South African can escape a deep sense of duty to lend a hand in some effort to guide the present wrong tendencies into right channels. In searching for the causes of, and remedy for, our unhappiness, the following considerations may be of assistance.

The mention of the name of a country should directly touch a chord of pride in every one of its true citizens, whether it be the land of their birth or of their adoption. This is unfortunately only the case with South Africa to a certain extent.

What Canada is to the Canadian (be he of French or English descent), what Australia is to the Australian (of which ever State he may be a son), what Belgium is to the Belgian (be he of Dutch or French descent), and what New Zealand is to the New Zealander—such should our Union be to at any rate all *white* South Africans.

There can be no question as to the desirability of the attainment of such an ideal in regard to South Africa. Unfortunately the disheartening conditions that prevail to-day, as evidenced not only by the dissension in the ranks of one of the two main stocks of the white citizens of the Union, but also by the want of real union between both main

sections, necessitate the facing of the question: Is such a consummation possible? And, if it be possible, how should it be brought about?

It is suggested that the object *is* possible of achievement—through the children.

It is possible, because a country is what its people make it. By "people" for the present purpose is meant the rulers of the country and the trustees of its welfare and prosperity.

The rulers and trustees of this country consist principally of English-speaking and Dutch-speaking men and women. To these, therefore, an appeal is made in the first instance, but parents of other European children are also invited to co-operate.

If, owing to our past history, it is impossible for the present-day Dutch and English adults to become united by bonds of mutual love or admiration, it ought at least to be within the compass of their genius to devise ways and means by which their children—the boys and girls of to-day—will be attracted to so unite in action that the next and succeeding generations of adults must develop, and in turn transmit to their descendants, not only lasting sentiments of affection and esteem for each other, but a common patriotism and respect for every true South African, irrespective of his origin.

THE ATTAINMENT OF OUR AIM.

If thus far we find ourselves on common ground, let us proceed to consider some suggestions as to how to attain the object desired and some of the reasons why a serious effort should be made to evolve fusion from the present confusion, and to build up, out of the present divided but inter-dependent parts, a thoroughly united and consequently dominant white nation.

Our white population, as indicated above, is composed mainly of Dutch and English, almost in equal proportions, and their duties as the trustees of civilisation in this part of the "Dark Continent" can only be properly discharged if they are a united people.

These two sections have for more than a century kept apart from each other, principally because of misunderstanding and distrust born of ignorance of each other's language, history and traditions.

Notwithstanding this policy of a kind of perpetual racial aloofness and isolation, an all-wise Providence has ordained that the members of the two races shall live together as brothers and sisters, members of one South African family, owning and sharing a common acre.

Continued and permanent division of the white population must inevitably lead to their ruin. Even united, their mental and moral resources will be sorely taxed to retain that supremacy which it is essential should be preserved in a land to a vast number of whose inhabitants civilisation has yet to be extended.

Time, "the great healer," has, we see, thus far failed to compose differences which have unfortunately been accentuated through periodically recurring events of an untoward character, while even the apprehension of a common danger has failed in this direction, proving, therefore, that adults find it more than human to rise above the racial aversion which has sunk into their bones.

Where, however, the adults have failed, the young, if their thoughts and energies be guided in the right channels, can surely achieve what all who love South Africa must yearn for—the dawn of an era in which the two sections will, in the development of their common heritage, be free from racial animosities and when all suicidal strife of this nature and language troubles will become but episodes of an historic past.

All South African parents, not only of English and Dutch but also of other white children, who acknowledge the hand of Providence in our destiny and realise that a defiance of the will of Providence will mean a blight on the happiness of their children and the storing-up of future suffering for them, must ardently long for the dawn of such an era: the time when public questions affecting the welfare of the country will not be burdened and obscured by the intrusion of racial and language issues, but when both sections of the nation, as one South African household, will look only to the soil of this land, with its beautiful sky as canopy, as their home and their destiny.

STIMULATE THE PROCESS OF EVOLUTION.

That being so, let the process of evolution be stimulated by assisting the children to become their own teachers and so help them to become equipped with the knowledge and understanding that will enable them to avoid the rocks upon which the ship of the present and past generations has so repeatedly been bruised. Assisted and guided in the path of obtaining this desired end, we may hope, within another generation, to see the bond of kinship and friendship, based on a common South African sentiment, well on the way to becoming an accomplished fact.

Children, and especially South African children, will—though it be but in a childish way—meddle in politics. It would be neither healthy nor desirable to stifle or discourage

that tendency, were it not for the unwholesome and undesirable effect in this country, where party politics unfortunately too often assume a racial character. It would be wise, therefore, to lead such political tendencies into a different channel and thereby find a substitute in the striving after a new goal such as pleaded for herein.

The panacea for our ills lies in education in its broadest sense. To understand a people, their history, aspirations and traditions, demands a knowledge of their language. It is not only not sufficient, but quite wrong, for one section to hold aloof and to say to the other: "By all means enjoy your language, your history and your national characteristics; and we will enjoy ours." That is a mistaken idea of equal rights and of equal opportunity. No, both sections should aim at the realisation that their two languages, their histories and their traditions have become a common asset of a common people. If we, therefore, through proximity to the past and through a consequently distorted perspective, have been unable to view matters in this light, let us enable our children to do so.

We should endeavour to create a mental environment for our children where they will be less liable to brood over the wrongs of the past than their parents were; for it is not honourable to continue to rake up the past for the purpose of reproach; it should only be kept alive as a record of glorious deeds of brave peoples, able to endure and suffer in the hour of trial, and honourable and faithful at all costs. Hence our aim should be to have South African history studied and taught in this light.

The spirit of a free people, it has been finely expressed, is not only formed but stimulated and maintained out of the storehouse of its historic recollections. Are we for ever to search for and find our exemplars of patriotic virtue in the musty text of old Greek and Latin writers? Can we not find them nearer home, in our own country and on our own soil? Sentiments as noble as the noblest that ever swelled in the breast of man breathe to us out of every page of our country's history. Let us go to *this* storehouse for our instruction--the lesson is plain, it is clear, it is applicable.

It is realised that the endeavour outlined in the Constitution below can only be successfully undertaken with the good-will, sanction and support of the parents, and with the sympathy and active aid of the education authorities.

Parents must be appealed to not to be misled by the possible objection that the object aimed at is to Dutchify the English child or Anglicise the Dutch child, or that this will be the resulting effect. The object is to South Africanise both, in the adoption of a South African nationalism, which

will have the effect of removing the possibility of racial strife in the future.

The proposal does not imply loss of identity of either people, or of the language, history or traditions of either, but aims at the creation of such new phase as will, through a thorough knowledge on the part of both sections of each other's language, history and aspirations, force the present lines of racial division to make way for the true and lasting spirit of a united South African people and nation, proudly maintaining as a glorious common heritage those very considerations which previously divided the two sections.

Everything will come right, provided we keep right, and we can only keep right by directing our children on to a path where they will be able to avoid the pitfalls which beset the path of their parents.

The form of application for shares in this priceless issue may perhaps more suitably be referred to as the

CONSTITUTION.

The aim of the proposed Bond of Union of the children of South Africa of white parentage is the formation of an association of boys and girls who will pledge themselves to subscribe to and uphold, and to induce their companions to subscribe to and uphold, the objects sketched in the suggested Constitution outlined in paragraph (5) of the tentative Rules of Association detailed below.

- (1) The title of the Association shall be "The Union of the Youth of South Africa."
- (2) All children over years of age are eligible for membership.
- (3) An enrolment fee of is payable on admission.
- (4) The consent of a child's parents or guardians is an essential condition to enrolment.
- (5) Every member shall subscribe to the following:—
 "I, the undersigned, having obtained the consent of my parents (or guardians), and relying on the blessing of Almighty God, hereby undertake to use my best endeavours to secure the ideal of a united European South African people by daily actively supporting the undermentioned objects, viz. :—

(a) The cultivation of a spirit of respect for the Constitution of the country and for those in authority over us.

(b) The acquisition of a thorough knowledge of the English and Dutch languages, both spoken and written.

(c) The promotion of mutual respect for the languages, histories and traditions of the two principal sections of the South African people, and the harmonious co-operation to that end of all sections of Europeans who have made South Africa their home.

(d) The taking of a keen interest in South African history and the awakening and fostering of the same in others.

(e) The reading of the histories of England and the Netherlands.

(f) The encouragement of intimate and closer intercourse between the child of the town and the child of the veld.

(g) The fostering of a South African national spirit and the kindling of pride in all great South Africans.

(h) The frank recognition of invaluable contributions by both Dutch and English to the common stock of one white South African household.

(i) The cultivation of a love for the flora and fauna, and an appreciation of the scenery and climate, of South Africa.

(j) The acquisition of portraits of South African great men and pictures of historical incidents in this land for schools and museums, and the furthering of all efforts such as those of the National Society to preserve national mementos and articles of historic interest.

(k) The taking of an interest in South African literature, arts and sciences, and industries.

(l) Finally, the promotion in any other way of the aims and objects of the Association.

Signature.....

Date.....

SUGGESTED MODE OF PROCEDURE.

As to the mode of procedure, I would first like to make a few general observations, and will then endeavour to submit some practical suggestions in detail for carrying out each of the articles of the Constitution.

It is to be hoped that it is safe to assume that some of the objects aimed at are already receiving attention and gradually being solved.

The best way of achieving the objects in view would seem to be to make the scheme part and parcel of the school life of the country.

In that case, the immediate success of the scheme would be assured, because it would naturally have the sympathy and assistance of the education authorities, *i.e.*, the Departments of Education, the School Boards, the School Committees, and last, but not least, the teachers, who hold the golden key to the realisation of a united white South Africa.

Under the ægis of the education authorities the method for attaining the objects in view would soon evolve itself, *e.g.*: Departments would issue suggestions to School Boards, each of which would be constituted an executive of the area under its control, with the school committees as the agents for furthering the objects in view, the media probably being school debating societies, lectures, literature dealing with the substance of the objects aimed at, excursions, the encouragement of newspapers to systematically write for the youth on these subjects, and the seizing of opportunities for furthering them, such as the breaking-up ceremonies of schools and the distribution of prizes.

The idea is to proceed on such lines as will in either alternative turn the school children, especially the advanced ones, into the future teachers and promoters of the scheme.

THE DIRECTING BODY.

For a start, the governing body could consist of, say, the Heads of the Education Departments of the four Provinces of the Union, with power to add to their number, as a chief executive, to take all necessary steps to give effect to the scheme.

In each of the Provinces of the Union the executive could in the first instance consist of the permanent head of the Education Department as president, and such other members as he may consider it necessary to add; the method of subsequent election of non-official members, the functions of the executive and the rules governing their procedure, including the question of the inter-Provincial working basis, to be settled by the provincial executive in consultation with the chief executive.

Local committees could, at the outset, consist of the Chairman of the School Board or similar body for the area concerned, as president, and such teachers under the control of the Board as were willing to act as committee members. When the Association got into working order the members

of the local branches would elect the committees, members of the Association being eligible for election.

A Congress could be held for the whole Union, or in each individual Province, at least once in every years. If the principle of a Congress were approved, it would be held at such time and at such centre as was decided by the chief executive.

If it be found impracticable to make the scheme officially part of the school life of the country, it is hoped that it will still be possible to carry out the scheme, and that in the formation of committees for that purpose the co-operation of most, if not all, of the education authorities would be secured. In case the work has to be undertaken from outside, the foregoing machinery will, of course, be altered accordingly.

WAYS AND MEANS IN DETAIL.

I will now endeavour to place on record under the various heads of the Constitution some of the ways and means which have occurred to me as feasible to carry it out:—

Under Para. (a)—“ a spirit of respect.”

It would be lamentable if one could not assume that a spirit of respect for constituted authority has not already been inculcated by parental admonition and precept as well as by pulpit and both secular and Sunday-school teaching. The cultivation of such a spirit might be stimulated:—

- 1 (i). “ *For the Constitution* ”—By lectures and papers in the journals of the Association in English and Dutch, by competent and unbiassed men.
- (ii) “ *For those in authority* ”—The enlisting of the sympathy of the parents with the objects of the Association and their consequent interest in it will ensure a proper home influence, which is the best agency in this direction.
- 2 (i). By essays written by, say, some lawyer parliamentarians in an interesting, chatty manner and circulated and explained by members of the Association; while a competitive examination held from time to time amongst the members of a branch would tend to fan an interest in the subject and also to promote an up-to-date knowledge as to who the country's leaders were in politics in Parliament (the “ ins ” and the “ outs ”), in Church, in journalism, in commerce, etc. All

these leaders and authorities could not probably command "respect" in an equal degree, but the recognition of the attainments and ability of each in his own sphere of activity and his value, therefore, as an asset to the country, would be a practical step forward.

- (ii) Ministers of religion could materially assist by special sermons for the youth and at their catechism classes and addresses to Sunday-school children. Teachers could do much in lessons on history and citizenship, by pointing out that brilliant achievements can only be accomplished by men if they respect the Constitution of their country and those in authority, *e.g.*: Washington, Nelson, Blucher, Wellington, De Ruyter and South Africans of the past.

Under Para. (b)—"Knowledge of English and Dutch."

(1) Parents should in every way encourage or, in fact, insist on their children learning both languages.

(2) Reading of books in both languages should be encouraged by teachers and parents so as to endeavour to make the children think in the language used and not translate their thoughts.

(3) Where instruction within school hours does not suffice, or where the children do not attend school, by correspondence, "spreek-uren," prize essays and the like.

Under Para. (c)—"Mutual respect for the languages."

(1) All promoters of the Association and members thereof to actively discourage disparaging references to one or other language—in its idiom, or its colloquial or other idiosyncrasies. Cultivate as an incentive the longing to learn, and from acquired knowledge will come appreciation. In dealing with those parts of South African history where Dutch and English have been in conflict, respect for either's history and tradition cannot fail to result provided the motto is lived up to, "*Audi alteram partem.*"

(2) By laying down and willingly carrying out the equal language-rights principle in all the Union activities.

(3) By providing that there shall be no separate Dutch or English evenings or meetings. (The idea should be to

mix freely with each other and to listen willingly to each other's versions of historical events.)

(4) By forming debating societies and literary associations for the discussion of common subjects, and by lectures—efforts in which language rights should be recognised in a practical manner.

(5) By encouraging correspondence among the children.

Under Para. (d)—“ A keen interest in S.A. history.”

(1) An abridged “ Theal ” would be helpful. Historical sketches by capable authors arranged for use in schools and also for inclusion in the syllabus of the educative programme of the Association would furnish incentive to the acquirement of a knowledge of the incidents of the story of South Africa. Excellent material is available in our archives.

(2) Teachers make lessons on historical subjects interesting to the class when the pupils not only are told the events that took place but are also shown the consequences of the influence of such events on the character of the people, the Government, commerce and industries of the country.

(3) Lectures by competent and unbiassed men, in English and Dutch, and also through the ordinary machinery of the Association, would be very helpful.

(4) Pupils and young people generally should be encouraged to read only those novels bearing on South African history which have been tested and approved.

(5) Origin of names of farms, towns, rivers and districts of historical interest should be explained to pupils, and the collecting of relics of historical interest and value should be encouraged. Every school should have some kind of museum.

(6) By promoting pageants and theatrical representations of S.A. episodes and the acquisition of portraits of S.A. great men and pictures of incidents in S.A. history.

Under Para. (e)—“ Histories of England and the Netherlands.”

(1) By the establishment, among the older and more advanced, of historical research societies and historical reading unions.

(2) By periodical examinations and prizes.

Under Para. (f)—“ Closer intercourse between child of town and child of veld.”

(1) In boarding schools, visits to each other's homes during holidays are happily arranged, and these might with advantage be extended, while children attending ordinary town day schools would get the now lacking opportunity of forming acquaintanceship with their country cousins as soon as the first congress was held. If financial arrangements could be made when the Association got into full swing an entire country branch might be invited during a school vacation to be the guests of the members of a town branch, and so on.

(2) By correspondence between members of city and country branches and interchange of articles in each other's journals.

(3) By accepting as a cardinal truth that the Dutch boy is not a rebel in embryo and that the English boy is not a jingo in the growing.

(4) By encouraging cricket matches, tennis tournaments and the like, among the young people of town and country at such times as *Nachtmaal*, when many from the country come to the towns.

(5) On occasions of public holidays, like *Dingaan's Day*, the country schools and town schools might be massed in the town or village or on the farms and render Dutch and English patriotic songs and recite patriotic verse.

Under Para. (g)—“ Fostering of a S.A. national spirit.”

(1) The first part of this paragraph is the sum total of all, and the second part will result from a correct interpretation of paragraphs (a) to (e) inclusive.

(2) Through lectures, readings and debates.

(3) By encouragement of composition of South African patriotic songs and poetry—English and Dutch.

(4) By the institution of national assemblages on the lines of the famous *Eisteddfodau* of Wales.

Under Para. (h)—“ Recognition of contributions by both sections.”

(1) By historical lectures and reminiscent anecdotes, particularly on the virtues and achievements of representatives of Dutch and English in furthering the true interests and development of South Africa.

(2) By the acquisition of South African pictures for schools or meeting places of the Association.

Under Para. (i)—“ Love for flora and fauna.”

(1) By “ object lessons ” on the beauty of the physical and natural features of the country, and also in botany and entomology.

(2) By the collection of objects, *e.g.* : shells, butterflies, skins, ferns, grasses and the like.

(3) By encouraging school gardens.

(4) Holiday rambles with a camera.

(5) By periodical excursions with a good lecturer on the subject of the veld, museums, public gardens, and possibly also to botanical and zoological centres.

(6) Teachers to accentuate subject in their lessons on geography.

(7) By lectures by competent men, object lessons by teachers, and the acquisition of pictures.

(8) Museums as under (*d*) would also be helpful.

Under Para. (j)—“ Portraits, etc., and National Society.”

(1) By procuring State-aid for acquisition of portraits and pictures.

(2) By encouraging gifts from and bequests by wealthy South Africans for that purpose.

(3) By holding bazaars, concerts, etc., to augment funds for acquisition of pictures, etc.

(4) By informing children about the objects of the National Society and keeping them informed about the activities of the same, and by arranging visits to places of historic interest.

Under Para. (k)—“ Interest in S.A. literature, etc.”

(1) By establishing a magazine and prizes for essays.

(2) By essays, lectures on the lives of South African writers, on arts, science and industries, and generally by seeing that in prescribing the work for, or arranging the programme of the Union or the several branches thereof, South African writers, English and Dutch, and South African arts, science and industries are not forgotten.

(3) By organised visits to the art galleries and industrial places, especially for country children visiting centres where these exist.

CONCLUSION.

We are taught that difficulties and trials constitute the best and safest rungs in the ladder of progress of a nation. We have had our share of trials, and it is hoped that as a result of these bitter experiences there will emerge a national patriotism for South Africa such as has been so aptly defined in the following pregnant sentences: “ Always born out of great trials. It is there that the different elements which are to form a nation learn more of each other and realise the necessity for mutual respect, help and co-operation. The greatest obstacle to the cementing of different elements into a solid nation is the conviction in the mind of one or other strong section that another strong section cherish different aspirations. Wild talk is often responsible for this distrust, and it can only be cured by manly and outspoken utterances by leaders of all parties. It is a false patriotism which does not welcome into the bosom of a common nation every good citizen, whatever his race or creed, and it becomes positively dangerous to the stability of good order and government when the exclusion is based solely upon divergence of political view.”

The ideal aimed at in the foregoing has been aptly expressed by Lynn Lyster in “ Ballads of the Veld-Land,” when “ in the days to come ” our great-grandchildren are told by their mothers the story of the South African heroes, irrespective of race, from whom they have sprung:—

When they ask her of our heroes
 Will their lineage she trace,
 Naming this one Boer or Briton?
 Will she speak of blood and race?
 Nay! for she will whisper softly
 In those quiet evening hours,
 Looking down the years' dim vista
 “ 'Tis enough to call them *Ours*.”

OL APR 19 1993

MAR 16 1993

REC'D LIBRARY
OL APR 19 1993

University of California
SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY
405 Hilgard Avenue, Los Angeles, CA 90024-1388
Return this material to the library
from which it was borrowed.

A 000 706 580 8



UC SOUTHERN REGIONAL LIBRARY FACILITY

EEN ONVERDEELD BLANK ZUID AFRIKA.

*De Ideale Unie en hoe deze te
verwezenliken.*

DOOR

GYS. R. HOFMEYR, C.M.G.,

KLERK VAN DE VOLKSRAAD.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

VOORWOORD.

Geen onderwerp zal de individu meer ter harte gaan dan het toekomstige welzijn van zijn land en er zal geen kwestie zijn die zo voortdurend zijn aandacht bezig houdt. Ik heb veel nagedacht over het standpunt van de hedendaagse volwassene en over de gedragslijn die redelijkerwijze verwacht kan worden ons nader te brengen tot een gelukkig, tevreden en verenigd blank Zuid Afrika, en daarom geef ik het volgende aan de hand, van harte hopen dat overweging en bespreking van de werkwijze voorgesteld om dat doel te bereiken ten goede mogen leiden. Deze suggesties zijn in de eerste plaats onder de aandacht gebracht van verscheidene prominente personen die geen werkzaam aandeel nemen aan de partijpolitiek en de wijze waarop zij het voorstel ontvangen hebben heeft mij aangemoedigd om het door middel van deze brochure voor het publiek te brengen. Een grote schrede voorwaarts zou al dadelik gemaakt worden wanneer gezaghebbenden op onderwijsgebied door de ganse Unie bereid gevonden werden om bij wijze van bepaald besluit de zegel van hun goedkeuring aan het plan te hechten. Terzelfdertijd worden alle ouders en andere ingezetenen van de Unie uitgenodigd dit kleine pamflet zeer aandachtig te lezen.

Het zal wel onnodig zijn hier bij te voegen dat het plan hierin geschetst en bepleit geheel buiten politieke kwesties staat.

Kritiek op het voorstel en suggesties voor de doeltreffende uitvoering ervan zullen met dank door de schrijver ontvangen worden.

De aanbeveling van een paar ondersteuners van het plan, hieronder gepubliceerd, spreekt voor zichzelf.

GYS. R. HOFMEYR,

Klerk van de Volksraad.

Volksraad,

Kaapstad,

September, 1916.

AANBEVELINGEN.

Kaapstad,

11 September, 1916.

Geachte Heer en Vriend,

Het manuscript bevattende uw Ontwerp Konstitutie, de bedoeling waarvan is om—vooral door middel van het opkomend geslacht—een “Onverdeeld Blank Zuid Afrika” tot stand te brengen, heb ik met aandacht en overeenstemming gelezen.

Wat u daarin voorstelt is om het beginsel waarop de “Zuid Afrika Wet” gegrond is uit te voeren, door het ideaal te verwezenliken.

Alle pogingen in die richting verdienen de ondersteuning van ieder Afrikaander die zijn land lief heeft.

Of, in de toekomst, het mogelijk zal blijken uit die twee rassen één ras daar te stellen, zal de tijd moeten oplossen.

Intussen moet het ons streven zijn van die twee blanke rassen één Volk te maken—één Zuid Afrikaans Volk in de beste en volste zin van dat woord. Dit kan, naar mijn beschouwing, het best bewerkstelligd worden door de koorden van broederlikheid nauwer aan elkaar te trekken. “Waar liefde woont gebiedt de Heer Zijn zegen,” en daar dit het hoofddoel van uw plan is, ben ik bereid, zover in mijn vermogen is, uw vaderlandslievend werk te helpen bevorderen.

Hoogachtend de uwe,

F. W. REITZ,

President van de Senaat.

De WelEd. Heer G. R. Hofmeyr, C.M.G.,

Klerk van de Volksraad.

Caledon,

18 September 1916.

Waarde Heer Hofmeyr,

Het verheugt mij zeer dat u besloten heeft om uw plan te publiceren voor de vorming van een Uniebond van de Kinderen van Zuid Afrika. Toen u mij in Januarije laatstleden het konsept van uw schets ter lezing gaf werd ik diep getroffen door de grootsheid van het ideaal dat u zo moedig ondernomen had tot een faktor en kracht in ons nationaal leven te belichamen; en waar tans uw plannen tot rijpheid gekomen zijn doet het mij groot genoegen u de verzekering te geven van mijn persoonlijke sympathie en krachtige steun om het verheven doel te bereiken dat u beoogt. De gevoelens die u aansporen moeten weerklank vinden in het hart van allen die Zuid Afrika als hun tehuis beschouwen, en ik ben er zeker van dat het ontwerp slechts aangepakt behoeft te worden om een sukses te zijn. Het is van het hoogste belang maatregelen te nemen voor de verwezenliking van dit edele ideaal en ik vind dat de door u geschetste konstitutie en werkwijze bewonderenswaardig zijn en een vaste basis zullen vormen om op te bouwen. U heeft blijkbaar diep en ernstig nagedacht over een zaak die reeds lang de gemoederen verontrust heeft van alle denkende mannen en vrouwen wier gemeenschappelijk doel en streven de welvaart is, zowel stoffelijk, maatschappelijk en anderszins, van Zuid Afrika. Het doet mij denken aan het opwerpen van een dijk of sterk bolwerk tot stuiting van een verderfelik, doch steeds stijgend getij dat elementen van tweedracht, wantrouwen en onenigheid in ons burgerlik, politiek, huiselik en godsdienstig leven brengt. Ik denk met u dat de oplossing van dit dringend vraagstuk het best verkregen kan worden door de kinderen in te spannen; zij zullen de verenigde kracht worden om ons zwaar geschokt voertuig uit het kronkelpad van gevaar en moeite te trekken naar de rechte en veilige weg van broederlikheid en vriendschap.

Met de beste wensen voor het sukses van uw weldoordacht en ik geloof zeker prakties plan,

Hoogachtend, de uwe,

C. JOEL KRIGE,

Speaker van de Volksraad.

De WelEd. Heer G. R. Hofmeyr, C.M.G.,

Klerk van de Volksraad.

Departement van Openbaar Onderwijs.

Kaapstad,

16 September, 1916.

Waarde Heer Hofmeyr,

Ik dank u dat u mij in de gelegenheid gesteld heeft uw pamflet over de "Uniebond voor de Kinderen van Zuid Afrika" te lezen.

"Onbekend maakt onbemind." Ik ben overtuigd dat het ontbreken van een algemeen Zuid Afrikaans nationaliteitsgevoel voornamelijk te wijten is aan onbekendheid bij leden van deze of gene sektie van de gemeenschap met de geschiedenis, de gevoelens en het leven in het algemeen van de andere sektie. U beseft het gevaar dat voor de Staat dreigt wanneer afzondering van sekties wordt toegelaten, en u poogt om bij de kinderen en jongelieden meer waardering op te wekken voor het karakter en werk van degenen onder hun medeburgers die de andere taal spreken. Iedere poging zoals de tegenwoordige om prakties op te treden in deze richting verdient ondersteuning.

De biezonderheden van uw plan zullen ongetwijfeld gezonde en helpende kritiek uitlokken; maar zelfs wanneer u niet meer gedaan had dan de aandacht te vestigen van allen wie het welzijn van onze kinderen ter harte gaat op het noodzakelijke van wederzijdse achting en vertrouwen als een vereiste voor de ontwikkeling van nationaal leven en karakter, zou uw werk van hoge waarde zijn.

Ik vertrouw van harte dat uw oogmerken verwezenlikt mogen worden.

Met beste groeten,

Geheel de uwe,

CHARLES MURRAY,

*Waarnemend Superintendent-generaal van
Onderwijs, Kaap Provincie.*

De WelEd. Heer G. R. Hofmeyr, C.M.G.,

Volksraad,

Kaapstad.

Natals Onderwijs Departement.

Pietermaritzburg,

13 September 1916.

Elke werkkraft strekkende tot verbetering van de verhouding tussen de twee grote blanke rassen van Zuid Afrika verdient alleszins aangemoedigd en ondersteund te worden. De kleine brochure opgesteld door de Heer Gys. R. Hofmeyr, C.M.G., Klerk van de Volksraad, valt onder deze kategorie, en ik kan de nauwkeurige lezing ervan door iedere ware Afrikaner met genoegen aanbevelen.

C. J. MUDIE,

Superintendent van Onderwijs, Natal.

Transvaals Onderwijs Departement,

Pretoria, 13 September, 1916.

Waarde Heer Hofmeyr,

De Uniebond beoogt eenheid onder het volk van Zuid Afrika en het wegnemen van de oorzaken van rassehaat en tweedracht—oogmerken die tot aanbeveling zullen strekken bij een ieder die het welzijn van Zuid Afrika ter harte neemt.

Hoogachtend de uwe,

J. E. ADAMSON,

Direkteur van Onderwijs, Transvaal.

De WelEd. Heer G. R. Hofmeyr, C.M.G.,

Klerk van de Volksraad,

Kaapstad.

Departement van Onderwijs,

Bloemfontein, O.V.S.,

19 September, 1916.

Waarde Heer Hofmeyr,

Ik heb met zeer veel belangstelling de inhoud gelezen van uw pamflet over een nauwere vereniging van de schoolgaande kinderen van blanke ouders in Zuid Afrika.

Sedert geruime tijd heb ik zeer ernstige aandacht gewijd aan de kwestie van het teweegbrengen van een betere verstandhouding tussen de twee grote blanke rassen van de Unie, en ik kan met genoegen mijn volle instemming betuigen met het door u voorgestelde plan, daar ik gevoel dat onderwijs de machtigste faktor is voor het oplossen van de vele ingewikkelde vraagstukken waarvoor wij voortdurend komen te staan. De toekomstige burgers van de Unie—wat ook de verschillende elementen mogen zijn in onze Zuid Afrikaanse nationaliteit—behoorden gedurende hun schooljaren te leren om gemeenschappelijke belangen en idealen te koesteren ten aanzien van hun gemeenschappelijk erfdeel. Voorzover mogelijk behoorden de scholen buiten het strijdperk van politieke twist en verdeeldheid gehouden te worden en de wieg te worden van één grote Zuid Afrikaanse natie. Mijns inziens hebben wij op het ogenblik bovenal behoefte aan rust en vrede—vrede gebaseerd op een billike regeling van de onderscheidene aanspraken die kunnen gelden ten aanzien van de elementen die te zamen nationaliteit daarstellen, zoals godsdienst, taalrechten, tradities en aangeboren beschaving.

Ik hoop van harte dat uw plan de krachtige steun zal genieten van een ieder die Zuid Afrika oprecht liefheeft, en vooral van allen die rechtstreeks betrokken zijn bij het grote opvoedingswerk.

Ten slotte dank ik u voor de gelegenheid die u zo vriendelijk is geweest mij te verschaffen om de inhoud van uw brochure te lezen, en ik wens u goed sukses in verband met de voorgestelde organisatie.

Hoogachtend,

W. J. VILJOEN,

Direkteur van Onderwijs, Oranje Vrijstaat Provincie.

De WelEd. Heer G. R. Hofmeyr; C.M.G.,
Klerk van de Volksraad,
Kaapstad.

UNIEBOND VAN DE KINDEREN VAN ZUID AFRIKA.

Deze “prospektus,” als ik het zo mag noemen, voor de vorming van een Uniebond van de Kinderen van Zuid Afrika, is enig in zijn soort omdat hij betrekking heeft op een onuitputtelijke mijn van de rijkste schatten die een land ooit kan verlangen.

Alvorens in biezonderheden te gaan omtrent de toetreding tot deze Bond wens ik enige algemene opmerkingen te maken over de

WENSELIKHEID VAN ZIJN VORMING.

Bij de aanvang van mijn pleitrede haast ik mij te zeggen dat ik geen aanspraak maak op de verkondiging van revolutionaire of zelfs nieuwe ideeën. Ik wil er slechts op wijzen dat geen verantwoordelijk Zuid Afrikaner, die de feiten eerlijk in ogenschouw neemt en daarbij met zijn geweten te rade gaat, en die de bestaande toestanden ernstig onderzoekt, zich kan onttrekken aan de dure plicht om de helpende hand te bieden bij het pogen om de tegenwoordige verkeerde neigingen in de juiste richting te leiden. Bij het zoeken naar de oorzaken van onze verkeerde toestanden en naar de middelen om deze te verhelpen kunnen de volgende overwegingen behulpzaam zijn.

Het noemen van de naam van een land behoort dadelik een gevoel van trots op te wekken in het gemoed van ieder ware burger, om het even of het zijn geboorteland betreft of zijn aangenomen land. Jammer genoeg geldt dit voor Zuid Afrika slechts in zekere mate.

Wat Canada is voor de Canadees (of hij van Franse of van Engelse afkomst is), wat Australië is voor de Australiër (in welke Staat hij ook geboren werd), wat België is voor de Belg (of hij van Hollandse of van Franse afkomst is) en wat Nieuw Zeeland is voor de Nieuw Zeelander—dat behoorde ook onze Unie te zijn voor ten minste alle *blanke* Zuid Afrikaners.

Er kan geen kwestie bestaan omtrent de wenselijkheid zulk een ideaal te bereiken met betrekking tot Zuid Afrika. De ontmoedigende toestanden echter die vandaag heersen, blijkende niet alleen uit de tweedracht in de gelederen van een van de twee hoofdgeslachten van de blanke ingezetenen van de Unie, maar ook uit het ontbreken van werkelijke eenheid tussen de beide hoofdgroepen, brengen ons noodwendig tot de

vraag: Is het mogelijk dat tot stand te brengen? En, zo het mogelijk is, hoe moeten wij er toe geraken?

Ik wens aan de hand te geven dat het doel wel bereikt kan worden—door middel van de kinderen.

Het is mogelijk, omdat een land is wat zijn volk het maakt. Onder “volk” wordt voor het tans beoogde doel verstaan de bestuurders van het land en de personen die zijn welvaart en voorspoed onder hun hoede hebben.

De bestuurders en behoeders van dit land bestaan voornamelijk uit Engels- en Hollandssprekende mannen en vrouwen. Op hen wordt derhalve in de eerste plaats een beroep gedaan, maar de ouders van andere Europese kinderen worden ook uitgenodigd tot samenwerking.

Wanneer de geschiedenis van het verleden het voor de hedendaagse Hollands- en Engelssprekende volwassenen onmogelijk maakt door banden van wederzijdse liefde en achting verenigd te worden dan moest het toch ten minste binnen het bereik van hun verstandelijke gaven zijn om de middelen te beramen waardoor hun kinderen—de jongens en meisjes van heden—er toe geleid zullen worden om met vereende krachten te bewerken dat bij het komende en bij volgende geslachten van volwassenen blijvende gevoelens van onderlinge genegenheid en achting worden aangekweekt niet alleen, maar een gemeenschappelijk patriotisme en eerbied voor iedere ware Zuid Afrikaner, afgezien van zijn oorsprong.

DE BEREIKING VAN ONS DOEL.

Wanneer wij tot zover akkoord gaan, laat ons dan overgaan tot de overweging van enige suggesties omtrent de bereiking van het gewenste doel en van de redenen waarom een ernstige poging aangewend dient te worden om eendracht te brengen in de tans heersende tweedracht en om uit de nu gescheiden, doch onderling afhankelijke delen, een innig verbonden en bijgevolg machtige blanke natie op te bouwen.

Onze blanke bevolking bestaat, zoals bovenvermeld, voornamelijk uit Hollands- en Engelssprekenden, bijna in gelijke verhouding, en hun plicht als verspreiders van beschaving in dit gewest van het “Zwarte Werelddeel” kan alleen naar behoren vervuld worden wanneer zij een eensgezind volk vormen.

Deze beide groepen hebben zich gedurende meer dan een eeuw van elkander afgezonderd, voornamelijk uit hoofde van misverstand en wantrouwen ontstaan uit onwetendheid van elkaars taal, geschiedenis en tradities.

Niettegenstaande deze altijddurende vervreemding en afzondering tussen de beide rassen heeft de Alwijze Voorzienigheid beschikt dat de leden ervan te zamen zullen leven als broeders en zusters, leden van een Zuid Afrikaans gezin, bezittende en delende een gemeenschappelijke bodem.

Voortdurende en blijvende afscheiding van de blanke bevolking moet onvermijdelijk op haar ondergang uitloopen. Zelfs verenigd zal zij haar uiterste krachten, verstandelijk zowel als zedelijk, moeten inspannen om dat overwicht te behouden dat zo noodwendig bewaard moet blijven in een land waar het licht der beschaving nog onder zulk een groot getal van de inwoners verspreid moet worden.

Tijd, de grote heelmeeester, is het klaarblijkelijk tot dusverre niet gelukt om geschillen te vereffenen die ongelukkigerwijze door telkens wederkerende tegenheden aangewakkerd zijn, terwijl zelfs het duchten van een gemeenschappelijk gevaar te kort geschoten heeft in die richting, hetgeen derhalve bewijst dat het de menselijke krachten van volwassenen te boven gaat om zich te verheffen boven de rassen-afkeer die in merg en been gedrongen is.

Waar echter de volwassenen gefaald hebben kan voorzeker de jeugd, wanneer hun gedachten en wilskracht op de rechte paden geleid worden, datgene tot stand brengen waarnaar allen die Zuid Afrika liefhebben vurig moeten verlangen—de dageraad van een tijdvak waarin de twee groepen hun gemeenschappelijk erfdeel bewerken bevrijd van rassehaat, en wanneer alle op zelfvernietiging uitlopende twist van deze aard en alle taal moeilijkheden slechts episodes van een histories verleden zullen worden.

Alle Zuid Afrikaanse ouders, niet alleen van Engels- en Hollandssprekende kinderen, maar ook van andere blanke kinderen die de hand der Voorzienigheid erkennen in onze lotsbeschikking en die beseffen dat weerstreving van de wil der Voorzienigheid het geluk van hun kinderen zal doen verwelken en de kiem draagt voor hun toekomstig lijden, moeten vurig verlangen naar de dageraad van zulk een tijdvak: de tijd wanneer kwesties betreffende het openbare welzijn van het land niet bezwaard en verduisterd zullen worden door de inmenging van rassen- en taalgeschillen, maar wanneer beide sekties van de natie, als één Zuid Afrikaans huisgezin, slechts de bodem van dit land, met zijn prachtig hemelgewelf, als hun tehuis en hun bestemming zullen beschouwen.

DE EVOLUTIELOOP BESPOEDIGEN.

Laat ons dus de evolutieloop bespoedigen door de kinderen te helpen om hun eigen leermeesters te worden en hen zodoende toe te rusten met kennis en verstand, opdat zij de rotsen kunnen vermijden waarop het schip van de tegenwoordige en vroegere geslachten zo herhaaldelijk averij bekwam. Bijgestaan en geleid op het pad voerende tot dit gewenste doel mogen wij hopen, voordat wij een geslacht verder zijn, de band van verwantschap en vriendschap, gebaseerd op een

gemeenschappelijk Zuid Afrikaans nationaliteitsgevoel, welhaast als een voldongen feit te mogen aanschouwen.

Kinderen, en vooral Zuid Afrikaanse kinderen, zijn geneigd—ook al is het op kinderlike wijze—zich te bemoeien met de politiek. Het zou noch gezond, noch wenselijk zijn om die neiging te onderdrukken of tegen te werken, indien deze niet zulk een schadelijke en ongewenste uitwerking had in dit land, waar partijpolitiek helaas te dikwels ontaardt in rassengevoel. Het zou derhalve verstandig zijn om zulke politieke neigingen op een ander pad te voeren en zodoende een nieuw doel in de plaats te stellen om te worden nagestreefd zoals hierin bepleit.

Het panacee voor onze kwalen bestaat uit onderwijs in de breedste zin. Om een volk, zijn geschiedenis, streven en tradities te begrijpen is kennis van de taal van dat volk een eerste vereiste. Het is niet alleen ontoereikend, het is geheel verkeerd wanneer één sektie zich geheel apart houdt en tot de andere zegt: “Geniet vrij uw taal, uw geschiedenis en uw nationale karaktertrekken, wij zullen de onze genieten.” Dat is een verkeerd begrip van gelijke rechten en gelijke kans. Neen, beide sekties moesten leren beseffen dat hun twee talen, hun geschiedenissen en hun tradities één gemeenschappelijke bate zijn geworden van één gemeenschappelijk volk. Wanneer wij derhalve, omdat het verleden nog te vers in ons geheugen ligt en daardoor een juiste beoordeling ervan moeilijk valt, de zaken niet in dit licht kunnen beschouwen, laat ons dan onze kinderen in staat stellen zulks te doen.

Wij moeten trachten de geestesgaven van onze kinderen zo te ontwikkelen dat zij minder dan hun ouders zullen bloot staan aan overpeinzing van de ongerechtigheden van het verleden; want het is niet eervol het verleden te blijven oprakelen ter wille van verwijten; het behoorde alleen te blijven voortleven als een relaas van roemrijke daden van dappere volkeren, gereed om te verduren en te lijden in het uur van beproeving, en eervol en getrouw wat het ook moge kosten. Vandaar moet het ons oogmerk zijn om de Zuid Afrikaanse geschiedenis beoefend en onderwezen te krijgen in dit licht.

De geest van een vrij volk, zoals zo mooi gezegd is, wordt niet alleen gevormd, maar ook opgewekt en vaardig gemaakt door zijn historische herinneringen. Moeten wij voor immer onze voorbeelden van patriottische deugd opdiepen uit de muffe tekst van oude Griekse en Latijnse schrijvers? Kunnen wij ze niet dicht bij huis vinden, in ons eigen land en op eigen bodem? Elke bladzij van onze Zuid Afrikaanse geschiedenis getuigt van edele gevoelens, gevoelens die niet behoeven achter te staan bij de edelste die ooit het menselijk gemoed vervuld hebben. Laat ons naar deze schatkamer gaan voor onze lering—de les is eenvoudig, duidelijk, en bovenal toepasselijk.

Wij beseffen dat de poging in de onderstaande Konstitutie uiteengezet alleen met goede uitslag kan worden bekroond wanneer de medewerking, goedkeuring en steun van de ouders, alsook de sympathie en krachtige hulp van de onderwijs autoriteiten verzekerd zijn.

Een beroep moet worden gedaan op de ouders zich niet te laten misleiden door het bezwaar, dat mogelijk geopperd zal worden, dat het doel beoogd wordt het Engelse kind te verhollandsen, of het Hollandse kind te verengelsen, of dat dit het resultaat zal zijn. Het doel is om Zuid Afrikaners te maken van beiden, door een Zuid Afrikaans nationaliteitsgevoel op te wekken waardoor de mogelijkheid van rassenstrijd in de toekomst zal worden voorkomen.

Het voorstel brengt geen verlies van identiteit mede van het ene of het andere volk, of van de taal, geschiedenis of tradities van een van hen, maar beoogt het scheppen van een nieuwe fase, die, door grondige kennis bij beide sekties van elkanders taal, geschiedenis en streven, de tans bestaande afscheiding van rassen zal dwingen plaats te maken voor de ware en blijvende geest van een verenigd Zuid Afrikaans volk en natie, met trots als een roemrijk, gemeenschappelijk erfdeel dezelfde gevoelens in ere houdend die voorheen de beide sekties verdeelden.

Alles zal recht komen, mits wij het rechte pad houden en wij kunnen dan alleen het rechte pad houden wanneer wij onze kinderen de juiste koers aangeven, opdat zij de ondiepten en klippen kunnen vermijden die hun ouders bedreigden.

KONSTITUTIE.

Het doel van de voorgestelde Uniebond van de Kinderen van Zuid Afrika van blanke ouders is de vorming van een vereniging van jongens en meisjes die zich zullen verbinden tot onderschrijving en handhaving van de oogmerken geschetst in de Ontwerp-Konstitutie aangegeven in paragraaf (5) van het voorlopige Reglement van de Vereniging, hieronder uiteengezet; de plicht zal tevens op de leden rusten om hun metgezellen aan te sporen tot bevordering en onderschrijving van bedoelde oogmerken.

- (1) De naam van de Vereniging zal zijn "De Uniebond van de Kinderen van Zuid Afrika."
- (2) Alle kinderen boven de ouderdom van jaren zijn verkiesbaar voor het lidmaatschap.
- (3) Een entreegeld van is betaalbaar bij toelating.

(4) De toestemming van de ouders of voogden van een kind is een onontbeerlike voorwaarde van toetreding.

(5) Ieder lid moet het volgende ondertekenen:—

Ik de ondergetekende, de toestemming verkregen hebbende van mijn ouders (of voogden) en vertrouwende op de zegen van de Almachtige God, onderneem hierbij mijn beste pogingen aan te wenden om het ideaal te verwezenliken van een verenigd blank Zuid Afrikaans volk door dagelijks metterdaad de volgende oogmerken te steunen, n.l.:

(a) Het bevorderen van een geest van eerbied voor de Grondwet van het land en voor de Overheid.

(b) Het verkrijgen van een grondige kennis van de Engelse en Hollandse talen, zowel de spreek- als de schrijftaal.

(c) Het bevorderen van wederzijdse eerbied voor de taal, geschiedenis en tradities van elk van de twee hoofdgroepen van het Zuid Afrikaanse volk en de eensgezinde samenwerking tot dat doel van alle groepen van blanken die zich in Zuid Afrika gevestigd hebben.

(d) Het koesteren van een levendige belangstelling in de geschiedenis van Zuid Afrika en die belangstelling bij anderen opwekken en gaande houden.

(e) Het lezen van de geschiedenis van Engeland en van de Nederlanden.

(f) Het aanmoedigen van intieme en nauwere omgang tussen het kind van de stad en het kind van het veld.

(g) Het koesteren van een Zuid Afrikaans nationaliteitsgevoel en het opwekken van een gevoel van trots op alle grote Zuid Afrikaners.

(h) De volmondige erkenning van onschatbare bijdragen door Hollands- zowel als Engelssprekenden tot de gemeenschappelijke baten van een blanke Zuid Afrikaanse gemeenschap.

(i) Het aankweken van liefde voor plant- en dierkunde, en waardering van natuurschoon en klimaat van Zuid Afrika.

(j) Het verkrijgen van portretten van grote Zuid Afrikaners en afbeeldingen van historische gebeurtenissen in dit land voor scholen en museums en het bevorderen van alle pogingen, zoals die van het Nationale Genootschap, om nationale relikwieën en voorwerpen van histories belang te bewaren.

(k) De belangstelling te bevorderen in Zuid Afrikaanse letterkunde, kunsten en wetenschappen en nijverheid.

(l) Ten slotte de oogmerken en doeleinden van de Vereniging op enige andere wijze te bevorderen.

Handtekening.....

Datum.....

VOORGESTELDE WERKWIJZE.

Wat de wijze van werken betreft wens ik vooraf een paar algemene opmerkingen te maken en zal dan trachten enige praktische wenken te geven voor de biezondere uitvoering van elk van de artikels van de Konstitutie.

Ik hoop veilig te kunnen aannemen dat enige van de beoogde plannen reeds de aandacht genieten en gaandeweg ten uitvoer gebracht worden.

De beste wijze om het beoogde doel te bereiken komt mij voor het schema in te lijven in het schoolleven van het land.

In dat geval zou het onmiddellike welslagen van het schema verzekerd zijn, omdat het uit de aard der zaak sympathie en steun zou genieten van de onderwijs autoriteiten, namelijk de departementen van onderwijs, de schoolraden, de schoolkomitees en ten laatste, maar niet het minste, de onderwijzers, die de gouden sleutel bezitten voor de verwezenliking van een verenigd blank Zuid Afrika.

Onder de bescherming van de onderwijs autoriteiten zou de methode voor het bereiken van het beoogde doel zich spoedig ontwikkelen, bijvoorbeeld: De departementen zouden suggesties zenden naar de schoolraden, die elk voor zich het uitvoerend lichaam zouden worden voor de kring onder hun beheer, met de schoolkomitees als de agenten ter bevordering van het beoogde doel, terwijl de media waarschijnlijk schooldebatverenigingen zouden zijn; lezingen; leesstof handelende over de beoogde onderwerpen; uitstapjes; het aanmoedigen van bladen om stelselmatig deze onderwerpen voor de jeugd te behandelen; en het gebruik maken van gelegenheden tot bevordering ervan, zoals de feestelijke samenkomsten vóór schoolvakanties en de uitdeling van prijzen.

Het idee is om op zodanige wijze te werk te gaan dat in ieder opzicht de schoolkinderen, vooral de meer gevorderden, opgeleid worden tot toekomstige instrueteurs en bevorderaars van het schema.

HET BESTURENDE LICHAAM.

Om te beginnen zou het besturende lichaam kunnen bestaan bijvoorbeeld uit de hoofden van de departementen van onderwijs van de vier Provinciën van de Unie, met bevoegdheid om hun getal uit te breiden, als uitvoerend hoofdbestuur, om alle nodige stappen te nemen om het schema uit te voeren.

In elk van de Provinciën van de Unie zou het bestuur in de eerste plaats kunnen bestaan uit het permanente hoofd van het departement van onderwijs als president, en zodanige andere leden als hij nodig mocht achten toe te voegen, de wijze van latere verkiezing van niet-officiële leden, de functies van het provinciale bestuur en de regels van hun werkwijze, benevens de kwestie van de inter-provinciale basis van werken, te worden vastgesteld door het provinciale bestuur in overleg met het hoofdbestuur.

Plaatselijke komitees zouden aanvankelijk kunnen bestaan uit de voorzitter van de schoolraad of dergelijk lichaam voor de betrokken kring, als president, en alle onderwijzers onder beheer van de raad die gewillig zijn om als komiteeleden op te treden. Is de Vereniging tot stand gekomen dan zouden de leden van de plaatselijke takken de komitees kiezen uit de leden van de Vereniging.

Minstens eenmaal in elke jaren zou een Kongres voor de gehele Unie of in iedere individuele provincie gehouden kunnen worden. Wordt het beginsel van een Kongres goedgekeurd dan zou het gehouden worden op de tijd en plaats door het hoofdbestuur te worden beslist.

Mocht het onuitvoerbaar blijken om het schema op officiële wijze deel te doen uitmaken van het schoolleven van het land, dan is het te hopen dat het toch mogelijk zal zijn het te verwezenlijken en dat bij de vorming van komitees voor dat doeleinde de samenwerking van de meeste, zo niet van alle onderwijs autoriteiten verkregen zou worden. In geval het werk van buiten af ondernomen moet worden, moet voornoemd stelsel van bestuur natuurlijk dienovereenkomstig gewijzigd worden.

BIEZONDERHEDEN OMTRENT DE WERKWIJZE.

Laat mij nu onder de verschillende hoofden van de Konstitutie sommige van de middelen aanduiden om mijns inziens uitvoering daaraan te geven:—

Onder Par. (a)—“Een geest van eerbied.”

Het zou betreurenswaardig zijn indien men niet veronderstellen kon dat een geest van eerbied voor de wettige overheid niet reeds door woord en voorbeeld in de ouderlike woning

zowel als van de preekstoel en in dag- en Zondagschool ingeprent is. Zulk een gevoel kan aangewakkerd worden:—

1. (i) “*Voor de Grondwet*” door lezingen en opstellen in het Engels en het Hollands in de joernalen van de Vereniging door bevoegde en onbevooroordeelde personen.
 - (ii) “*Voor de overheid.*”—Het bekomen van de sympathie van de ouders met de doeleinden van de Vereniging en hun daaruit voortvloeiende belangstelling in dezelve zal een gezonde invloed in het ouderlike huis verzekeren en dit zal een krachtig middel in deze richting zijn.
2. (i) Door opstellen door deskundigen op konstitutioneel of parlementair gebied in gezellige trant op onderhoudende wijze geschreven en dan rond verspreid en verklaard door de leden van de Vereniging. Een examen af en toe van de leden van een tak afgenomen zou belangstelling in het onderwerp aanwakkeren en er toe bijdragen dat jonge mensen op de hoogte komen wie op het ogenblik de leiders van het volk in de kerk, de politiek, in de joernalistiek alsook op handelsgebied zijn. Mogelijk zullen alle leidsmannen niet ons respect in dezelfde mate waardig zijn, doch de erkenning van de talenten en bekwaamheid van elk in zijn eigen vak en zijn waarde derhalve als een bate van het land, zou een praktische stap in de rechte richting zijn.
 - (ii) Godsdienstleeraars kunnen heelwat helpen door preken voor de jeugd in het biezonder, door middel van hun katechisatie klassen en door toespraken in de Zondagschool. Onderwijzers kunnen veel doen door bij de lessen in geschiedenis en burgerschap aan te tonen dat roemrijke daden slechts door degenen kunnen volbracht worden die de Grondwet van hun land eerbiedigen, bijv. Washington, Nelson, Blücher, Wellington, De Ruyter en Zuid Afrikaners van het verleden.

Onder Par. (b)—“*Kennis van de Engelse en Hollandse talen.*”

(1) Ouders behoren op alle mogelijke wijzen hun kinderen aan te moedigen, ja, hen zelfs te dwingen, om beide talen aan te leren.

(2) Het lezen van boeken in beide talen behoort door onderwijzers en ouders aangemoedigd te worden, zodat, de

kinderen in staat mogen zijn in de taal die zij gebruiken te denken en zo de noodzakelijkheid vermijden van hun gedachten te moeten vertolken.

(3) Waar onderricht binnen schooluren niet voldoende is, of waar de kinderen geen school bijwonen, door correspondentie, "spreek-uren," prijs-opstellen en dergelijke.

Onder Par. (c)—"Wederzijdse eerbied voor de talen."

(1) Bevorderaars van de Vereniging en de leden daarvan behoren smalende zinspelingen op de idiomen, dialektiëse of andere eigenaardigheden van de ene of andere taal ten sterkste af te keuren. Kweek de begeerte om te leren aan en op verkregen kennis zal waardering volgen. Bij het behandelen van die gedeelten van de Zuid Afrikaanse geschiedenis waarin Engels- en Hollandssprekenden tegen elkaar gekant waren, zal de een respect voor de geschiedenis en tradities van de ander gevoelen, mits het spreekwoord "*Audi alteram partem*" in acht genomen wordt.

(2) Door het beginsel van gelijke taalrechten ten aanzien van alle werkzaamheden van de Unie neer te leggen en gewillig uit te voeren.

(3) Door te bepalen dat er geen aparte Hollandse en Engelse avonden en vergaderingen zullen zijn. (Het idee moet zijn vrij met elkander om te gaan en geredelik naar elkanders beschouwingen over historische feiten te luisteren.)

(4) Door het stichten van debatverenigingen en letterkundige verenigingen voor het bespreken van onderwerpen van gemeenschappelijk belang en door lezingen—middelen in verband waarmee de taalrechten op praktische wijze erkend moeten worden.

(5) Door het aanmoedigen van briefwisseling onder de kinderen.

Onder Par. (d)—"Een levendige belangstelling in Z.A. geschiedenis."

(1) Een verkorte "Theal" zou nuttig zijn. Historische schetsen door bekwame schrijvers gerangschikt ten gebruike van scholen, alsook om opgenomen te worden in de syllabus van het onderwijs-programma van de Vereniging, zouden een prikkel verschaffen om meer te weten van de geschiedenis van Zuid Afrika. Uitstekende bouwstoffen zijn beschikbaar in onze archieven.

(2) Onderwijzers zullen de lessen in geschiedenis belangwekkend maken wanneer zij niet slechts van de voorgevallen gebeurtenissen verhalen, doch ook aantonen welke invloed die gebeurtenissen op het volkskarakter, de regering, handel en nijverheid van het land gehad hebben.

(3) Lezingen door bevoegde en onbevooroordeelde mannen in het Engels en Hollands gehouden, alsook door middel van de gewone machinerie van de Vereniging, zouden zeer dienstig zijn.

(4) Scholieren en de jeugd in het algemeen behoren aangemoedigd te worden om slechts die romans en nouvelles over de Zuid Afrikaanse geschiedenis te lezen die getoetst en goedgekeurd zijn.

(5) Waar de oorsprong van de namen van boereplaatsen, steden, rivieren en distrikten van geschiedkundig belang is, behoren dezelve aan de scholieren verklaard te worden en het verzamelen van overblijfselen van historische waarde behoorde aangemoedigd te worden. Iedere school moest een soort van museum hebben.

(6) Door het aanmoedigen van historische optochten en toneelvoorstellingen van Zuid Afrikaanse voorvallen en het bekomen van portretten van grote Zuid Afrikaanse mannen en prenten van Zuid Afrikaanse gebeurtenissen.

Onder Par. (e)—“ Geschiedenis van Engeland en de Nederlanden.”

(1) Door het stichten onder de ouderen en meer gevorderden van geschiedkundige navorsings genootschappen en leeskringen.

(2) Door periodieke examens en het uitloven van prijzen.

Onder Par. (f)—“ Nauwere omgang tussen het kind van de stad en het kind van het veld.”

(1) Waar kinderen op kostscholen zijn, vinden bezoeken naar elkanders huizen gedurende vakanties reeds plaats, en hoe meer dit gebeurt hoe beter. Wat betreft dagscholieren in de steden kunnen regelingen voor de gelegenheid om met hun buitenvrienden kennis te maken—een gelegenheid die tans ontbreekt—getroffen worden zodra het eerste kongres gehouden is. Wanneer de nodige financiële voorziening ge-

maakt wordt zodra de Vereniging in volle gang is kunnen al de leden van een buitentak gedurende een schoolvakantie naar de stad uitgenodigd worden als de gasten van de stedelijke tak.

(2) Door briefwisseling tussen de leden van de stedelijke en buitentakken, en het ruilen van artikels in elkanders joernalen.

(3) Door als een grondwaarheid aan te nemen dat de Hollandse jongen geen rebel in wording is en dat de Engelse jongen geen toekomstige jingo is.

(4) Door cricket, tennis en dergelijke wedstrijden onder de jeugd van stad en platteland aan te moedigen bij gelegenheden als Nachتماال, wanneer velen van buiten naar de steden komen.

(5) Bij gelegenheid van openbare feestdagen, zoals Dingaans Dag, kunnen de kinderen van de stedelijke en buitenscholen bij elkaar gebracht worden, hetzij in de stad of in het dorp of op de boereplaats om Hollandse en Engelse patriottiese liederen te zingen en patriottiese gedichten voor te dragen.

Onder Par. (g)—“ Koesteren van een Zuid Afrikaans nationaliteitsgevoel.”

(1) Het eerste deel van deze paragraaf is de kern van het geheel en het tweede deel zal het gevolg zijn van een behoorlijke nakoming van paragrafen (a) tot en met (e).

(2) Door lezingen, voorlezingen en debatten.

(3) Door het aanmoedigen van het schrijven van Zuid Afrikaanse liederen en poezie—Engels zowel als Hollands.

(4) Door het houden van nationale samenkomsten meer of min op de grondslag van de beroemde Eisteddfodau van Wales.

Onder Par. (h)—“ Erkenning van bijdragen door beide sekties.”

(1) Door geschiedkundige lezingen en anekdoten vooral over de deugden en roemrijke daden van vertegenwoordigers van Hollands- en Engelssprekenden in het bevorderen van de ware belangen en ontwikkeling van Zuid Afrika.

(2) Door het verkrijgen van Zuid Afrikaanse prenten voor scholen of vergaderplaatsen van de Vereniging.

Onder Par. (i)—“*Liefde voor plant- en dierkunde.*”

(1) Door aanschouwelijke lessen over de schoonheid van de natuurtonelen en natuurlijke gesteldheid van het land alsook over plant- en insektnkunde.

(2) Door het verzamelen van voorwerpen, zooals bijv.: schelpen, vlinders, vellen, varens, grassoorten en dergelijke.

(3) Door het aanmoedigen van schooltuinen.

(4) Door uitstapjes tijdens de vakantie met een camera.

(5) Door periodieke ekskursies in gezelschap van een bekwame lektor over onderwerpen van het veld, de museums en openbare tuinen, en mogelijk ook naar botaniese en zoölogiese centra.

(6) Onderwijzers op het onderwerp nadruk te leggen bij hun lessen in aardrijkskunde.

(7) Door lezingen door bevoegde personen, aanschouwelijke lessen door onderwijzers en het verkrijgen van prenten.

(8) Museums zoals onder (d) aangetoond zouden ook zeer nuttig zijn.

Onder Par. (j)—“*Portretten, enz. en Nationaal Genootschap.*”

(1) Door het bekomen van staats-ondersteuning voor het verkrijgen van portretten en prenten.

(2) Door giften en bemakingen door rijke Zuid Afrikaners voor dat doel aan te moedigen.

(3) Door het houden van bazaars, konserten, enz., tot stijving van de fondsen voor het verkrijgen van prenten, enz.

(4) Door kinderen in kennis te stellen met de doeleinden van het Nationaal Genootschap en hen op de hoogte te houden van de werkzaamheden van hetzelfde en door schikkingen te treffen voor bezoeken naar plaatsen van geschiedkundig belang.

Onder Par. (k)—“Belangstelling in Zuid Afrikaanse letterkunde, enz.”

(1) Door het oprichten van een tijdschrift en het uitloven van prijzen voor opstellen.

(2) Door opstellen en lezingen over het leven van Zuid Afrikaanse schrijvers, over de schone kunsten en natuurwetenschap en nijverheid, en in het algemeen door er op te letten dat bij het voorschrijven van het werk voor, of het inrichten van het programma van de Uniebond of de verschillende takken daarvan, Zuid Afrikaanse schrijvers, zowel Engelse als Hollandse, en Zuid Afrikaanse schone kunsten, wetenschap en nijverheid niet vergeten worden.

(3) Door georganiseerde bezoeken aan museums van schone kunsten en aan industriële werken, vooral voor kinderen van buiten die de centra bezoeken waar deze bestaan.

SLOT.

Men beweert dat moeilijkheden en beproevingen de beste en veiligste sporten zijn in de ladder van vooruitgang van een volk. Wij hebben ons deel van beproevingen gehad en men hoopt dat uit deze bittere ervaringen een nationaal patriottisme voor Zuid Afrika geboren zal worden zoals zeer juist beschreven wordt in de volgende betekenisvolle volzinnen: “Altijd geboren uit zware beproevingen. Het is daar dat de verschillende bestanddelen bestemd om een groot volk te vormen meer van elkander leren en de noodzakelijkheid van wederzijdse eerbied, hulp en samenwerking beseffen. De grootste hinderpaal tegen de samensmelting van de verschillende bestanddelen tot een ondeelbare natie is de overtuiging bij de ene of andere sterke sekte dat een andere sekte verschillende idealen nastreeft. Onbezonnen woorden zijn dikwels verantwoordelijk voor dit wantrouwen en het kan slechts genezen worden door mannelijke taal rondborstig uitgesproken door de leiders van alle partijen. Het is een verkeerd patriottisme dat niet binnen de boezem van een gemeenschappelijk volk verwelkomt iedere goede burger, afgezien van zijn ras of geloof, en het wordt ongetwijfeld gevaarlijk voor de goede orde en regering wanneer de uitsluiting gegrond is op niets anders dan verschil van politieke zienswijze.”

Het ideaal in het voorafgaande beoogd wordt juist weer-gegeven door Lynn Lyster in "Ballads of the Veld-Land," wanneer in de verre toekomst onze achter-kleinkinderen van hun moeders de geschiedenis horen van de Zuid-Afrikaanse helden, afgezien van het ras waaruit zij gesproten zijn:—

Vragen zij naar onze helden,
 Wat zal dan haar antwoord zijn?
 Zal zij op hun afkomst wijzen:
 Die was Boer en die was Brit?
 Zal zij scheiden bloed en ras?
 Neen! ik hoor haar zachtkens fluistren
 In de stille avondstond,
 Als haar geest waart in 't verleen
 "Zij zijn *ons*, dat geldt alleen."

**EEN ONVERDEELD BLANK ZUID
AFRIKA.**

*De Ideale Unie en hoe deze te
verwezenliken.*

D/10

GYS. R. HOFMEYR, C.M.G.,
KLERK VAN DE VOLKSRaad.